

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobce: **obec Bavoryně**, se sídlem Bavoryně 8, 267 51 Zdice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 29.9.2009, Zn. SPR-3513/09-14,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 29.9.2009, Zn. SPR-3513/09-14, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 31.7.2009, zn. SPR-3513/09-8 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž byla uložena žalobci jako správci osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), za porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tedy za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, pokuta ve výši 4.000,- Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Vytýkané jednání žalobce mělo spočívat v tom, že zveřejnil na úřední desce a svých webových stránkách výzvu manželů [redacted] k plnění závazků ze strany obce ze dne 16.3.2009, obsahující osobní údaje manželů [redacted] v rozsahu jméno, příjmení, rodné číslo a adresa bydliště, aniž disponoval jejich souhlasem s tímto postupem.

Žalobce v žalobě namítl, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za nějž mu byla pokuta uložena, nedošlo. Podle žalobce je nutno posoudit okamžik zveřejnění výzvy manželů [REDAKCE] neomezenému počtu osob. Není totiž možné jeden dokument zveřejnit a zpřístupnit neomezenému okruhu osob více než jednou. Jakmile je jednou dokument zveřejněn a zpřístupněn neomezenému počtu osob, subjekt, který takový dokument dále zveřejní, již pouze zpřístupňuje veřejně dostupný dokument včetně všech informací a údajů v něm obsažených. Podle žalobce první zveřejnění neomezenému počtu osob provedl sám subjekt údajů [REDAKCE], a to jak při předání výzvy žalobci v prostorách zasedací místnosti obecního úřadu obce Bavoryně v přítomnosti většího počtu dalších osob, tak na veřejném zasedání zastupitelstva obce Bavoryně dne 24.3.2009. Na tomto zasedání subjekt údajů nechal svou výzvu v úplném znění včetně osobních údajů veřejně kolovat ve snaze získat některého z účastníků na svou stranu.

Podle žalobce je chybný závěr žalovaného prezentovaný v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to, že zveřejnění výzvy na internetové úřední desce, která je veřejně přístupná neomezenému počtu osob, značně přesahuje okruh osob oprávněných vystoupit na zasedání zastupitelstva obce. Žalovaný v rozporu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) interpretuje zasedání zastupitelstva obce jako jednání s omezeným počtem účastníků. Podle žalobce nesprávně interpretuje především ustanovení § 93 odst. 2 zákona o obcích. Zasedání zastupitelstva obce je vždy veřejné a okruh jeho účastníků není nijak omezen. Právo vyjadřovat se a klást dotazy mají podle § 16 odst. 2 písm. c) explicitně pouze občané obce, což však neznamená, že v případě potřeby nemůže být tato možnost dána i jiným osobám. K tomu, aby určitá záležitost mohla být zastupitelstvem obce projednána, slouží institut zveřejňování podkladů všem osobám, které se mohou zasedání zúčastnit. Orgán rozhodující o rozkladu sice názor prezentovaný v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně korigoval v tom smyslu, že zveřejnění výzvy manželů [REDAKCE] rozděluje do dvou odlišných režimů (manželé [REDAKCE] mají jako subjekty údajů možnost svými údaji volně disponovat, nicméně pokud tak učiní, nelze z toho vyvozovat konkludentní souhlas, aby tak činily i osoby, jimž své údaje zpřístupnili), nicméně tento závěr se podle žalobce míjí s jeho argumentací, že manželé [REDAKCE] konkludentně souhlasili se zveřejněním výzvy tím, že minimálně ve dvou výše uvedených případech sami zpřístupnili své osobní údaje neomezenému počtu osob. Podle žalobce bylo zřejmě vůlí manželů [REDAKCE] aby se s jejich osobními údaji mohl prostřednictvím jejich výzvy seznámit neomezený počet osob na jednání zastupitelstva obce.

Žalobce dále namítl, že podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů mohou být osobní údaje zpřístupňovány (zpracovávány) bez souhlasu subjektu těchto údajů pouze z důvodů v zákoně taxativně stanovených. Jedním z těchto důvodů je zpracování nezbytné pro dodržování právní povinnosti správce podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Za plnění takové povinnosti ze strany žalobce lze považovat plnění povinností uvedených v ustanovení § 93 odst. 1 zákona o obcích ve spojení s § 103 odst. 4 písm. e) zákona o obcích. Jedná se konkrétně o povinnost informovat o navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva obce. Má-li zastupitelstvo obce projednat určitou žádost fyzické osoby, je ke splnění uvedených povinností nezbytné ve zveřejněné informaci nejen vymežit předmět projednání, ale dotčenou osobu i adekvátně identifikovat.

Žalobce též vycházel z toho, že manželé [REDAKCE] měli získat plnění pocházející z veřejných prostředků, v důsledku toho nepovažoval zveřejnění jejich osobních údajů v rozporu se zákonem, neboť byl k tomu oprávněn na základě ustanovení § 8b zákona č.

106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Konečně pak žalobce poukázal na to, že manželé [REDAKCE] v předmětné výzvě odkazují na své vlastnictví konkrétních nemovitostí v katastru obce Bavoryně, přičemž na základě těchto údajů může libovolná osoba nahlédnutím do katastru nemovitostí zjistit veškeré osobní údaje ve výzvě obsažené.

Proto žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby podle § 78 odst. 2 od uložené pokuty upustil, popřípadě ji snížil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nesprávně nerozlišuje mezi zveřejněním na internetu a postupem manželů [REDAKCE]. Podle žalovaného je nepochybně rozdíl v tom, pokud konkrétní osoba sama určuje, komu svoje osobní údaje zpřístupní (i tím, že je nechá kolovat po místnosti) a současně má sama kontrolu nad těmito údaji, a mezi tím, pokud jsou její osobní údaje dostupné komukoliv na internetu bez omezení a po neomezenou dobu. Jednání manželů [REDAKCE] proto nelze považovat za zveřejnění osobních údajů, jak je kvalifikuje žalobce.

Pokud jde o argumentaci veřejností zasedání zastupitelstva obce, žalovaný namítl, že pokud zákonodárce sice na jedné straně stanovil veřejnost jednání zastupitelstva, ale na druhé straně stanovil pravidla pro přístup k zápisu z jednání zastupitelstva v § 16 zákona o obcích tak, že k němu mají přístup pouze občané obce, resp. majitelé nemovitostí v katastrálním území obce, vyplývá z toho povinnost obce jednat tak, aby na jedné straně umožnila veřejnosti přístup na zasedání zastupitelstva, ale poté zpřístupnit osobní údaje, které na zasedání zazněly, pouze omezenému okruhu osob podle § 16 zákona o obcích. V této souvislosti poukázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9 Ca 261/2004.

Co se týče argumentace nutností zveřejnit program zasedání zastupitelstva obce, žalovaný uvedl, že z ustanovení § 93 odst. 1 zákona o obcích nevyplývá povinnost obce informovat v případě navrženého programu jmenovitě o osobách, kterých se budou jednotlivé body týkat. S ohledem na povinnost respektovat právo na soukromý život (a informační sebeurčení) pro zachování smyslu informace o programu zasedání zastupitelstva plně postačuje, pokud je zveřejněn věcný popis otázky, která bude řešena, nikoliv její osobní aspekt. Žalovaný současně zdůraznil, že osobní údaje manželů [REDAKCE] byly zveřejňovány i po konání předmětného zasedání zastupitelstva, tedy v době, kdy již odpadl žalobcem udávaný důvod.

Ze správního spisu vplynuly následující pro věc relevantní skutečnosti:

Žalovanému byla dne 4.6.2009 Policií České republiky, Obvodním oddělením policie Zdice, odevzdána podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, věc týkající se jednání, jež má znaky přestupku, spočívající v tom, že starosta obce Bavoryně vyvěsil bez souhlasu na internetové stránky obce Bavoryně, které fungují též jako úřední deska, „Výzvu k plnění závazků“ ze dne 16.3.2009, ve které jsou obsaženy osobní údaje oznamovatele [REDAKCE] a jeho manželky. Policie České republiky dále uvedla, že údaje uvedené oznamovatelem se zakládají na pravdě. „Výzva k plnění závazků“ zveřejněná na internetových stránkách obce byla obsahem spisu Policie

České republiky. Vyplyvá z ní, že byla adresována obci Bavoryně, obsahuje plné identifikační údaje [redacted] (jméno, příjmení, rodné číslo a bydliště), věcně se týká požadavku manželů [redacted] aby obec Bavoryně splnila svůj závazek k vybudování přístupové komunikace, přípojky elektrického proudu a přípojky na vodovodní řad k pozemku [redacted]

Na základě odevzdání věci policií žalovaný oznámením ze dne 24.6.2009 zahájil se žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů porušením povinnosti stanovené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů jednáním, které spočívalo ve zveřejnění výzvy manželů [redacted] ze dne 16.3.2009 na úřední desce obce a prostřednictvím internetových stránek, přičemž tato výzva obsahovala osobní údaje manželů [redacted] v rozsahu jméno, příjmení, rodné číslo a adresa bydliště.

Žalobce se v podání ze dne 10.7.2009 k oznámení o zahájení řízení vyjádřil tak, že zveřejnění osobních údajů manželů [redacted] považoval za nezbytné pro dodržení své právní povinnosti (důvod pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů), neboť podle § 93 odst. 1 zákona o obcích ve spojení s § 103 odst. 4 písm. e) téhož zákona je povinen informovat o navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva obce. Má-li zastupitelstvo obce projednat určitou žádost fyzické osoby, je ke splnění uvedených povinností nutné ve zveřejněné informaci vymezit nejen předmět jednání, ale dotčenou osobu i adekvátně identifikovat. Dále pak žalobce vycházel z toho, že manželé [redacted] měli získat plnění z veřejných prostředků. V doplnění vyjádření ze dne 14.7.2009 žalobce ještě uvedl, že manželé [redacted] do výzvy obci napsali svá rodná čísla z vlastní vůle, jejich dopis koloval mezi zastupiteli na veřejném zasedání zastupitelstva obce dne 24.3.2009, a proto si žalobce při vyvěšení výzvy na internetových stránkách ani neuvědomoval, že obsahuje rodná čísla dotčených osob. Konečně pak žalobce svou argumentaci doplnil ještě v podání ze dne 4.7.2009, v němž uvedl, že výzvu zveřejnili sami manželé [redacted] a to tím, že ji předali v zasedací místnosti obecního úřadu za přítomnosti nejen starosty, ale také více než 10 dalších osob. Na zasedání zastupitelstva obce dne 24.3.2009 pan [redacted] výzvu opět nechal veřejně kolovat.

Žalovaný posléze jako správní orgán prvního stupně dne 31.7.2009 vydal rozhodnutí, jímž žalobci za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů uložil pokutu ve výši 4.000,- Kč. Vytýkaný skutek byl ve výroku rozhodnutí popsán shodně jako v oznámení o zahájení řízení. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že údaje o fyzické osobě v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště a rodné číslo jsou nepochybně osobní údaje podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se týkají určeného, resp. určitého subjektu údajů. Žalobce tím, že převzal výzvu obsahující tyto osobní údaje, a tím, že stanovil účel, prostředky a způsob zpracování těchto osobních údajů, se stal správcem osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, tedy odpovídá za dodržování povinností stanovených pro jejich zpracování. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů nelze zasahovat do soukromí osob zpracováním osobních údajů pro jiný než zákonem stanovený účel; zpracovávat osobní údaje k jinému účelu lze, pouze pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas, případně pokud se na takové zpracování vztahuje některá z výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů. Vzhledem k tomu, že byly osobní údaje manželů [redacted] zpřístupněny bez jejich souhlasu prostřednictvím úřední desky obce (internetových stránek obce), stanovený účel zpracování (uplatnění práv a povinností ze smluvního vztahu mezi manželi [redacted] a žalobcem) byl tímto zveřejněním zjevně překročen.

Pokud šlo o argumentaci žalobce, správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce byl při plnění svých povinností podle zákona o obcích oprávněn zveřejnit program připravovaného zasedání zastupitelstva obce, a také byl oprávněn ho doplnit o podkladový materiál, kterého se jednotlivé body zasedání budou týkat. Nedisponoval však již zákonným zmocněním k tomu, aby zveřejnil osobní údaje manželů [REDAKCE] v takovém rozsahu, jak učinil. Správní orgán prvního stupně poukázal na ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích, podle kterého mají občané obce právo se vyjadřovat na zasedání zastupitelstva k projednávaným věcem; ačkoliv je tedy zasedání zastupitelstva veřejné, právo vyjádřit se mají pouze občané obce a pouze ve vztahu k nim lze uvažovat o potřebě seznámit se případně podkladovými materiály pro zasedání zastupitelstva. Zveřejnění těchto podkladů na internetové úřední desce, která je přístupná neomezenému okruhu osob, značným způsobem překračuje okruh osob, které mají právo na zastupitelstvu obce vystoupit. Nadto podle správního orgánu prvního stupně lze i ve vztahu k občanům obce zpřístupnit pouze minimální rozsah osobních údajů, který je nezbytný ve vztahu k projednávané věci.

Správní orgán prvního stupně se neztotožnil ani s námitkou, že ke zveřejnění osobních údajů podle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů došlo předáním osobních údajů žalobci v přítomnosti dalšího okruhu osob. Zveřejněním osobních údajů podle zmíněného ustanovení je jejich zpřístupnění zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu.

Správní orgán prvního stupně též odmítl námitku žalobce, že by na věc bylo možné aplikovat ustanovení § 5 odst. 7 zákona o ochraně osobních údajů ve spojení s § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť podle stanoviska správního orgánu prvního stupně není povinnost vyřídít žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím právní povinností podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 18.8.2009 rozklad, v němž uplatnil obsahově totožné námitky jako v žalobě.

Předseda žalovaného jako orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že subjekt údajů je oprávněn nakládat se svými údaji zcela volně a sama skutečnost, že výzva byla předložena žalobci, neznamená, že tím manželé [REDAKCE] současně udělili souhlas se zveřejněním všech osobních údajů, které jejich výzva obsahovala, na úřední desce (internetových stránkách) žalobce. Z podání výzvy lze dovodit pouze souhlas se zpracováním v ní obsažených osobních údajů v rámci projednání tohoto podání obcí. Souhlas se zveřejněním osobních údajů neomezenému okruhu osob však bez dalšího z podání výzvy dovodit nelze. Nejednalo se ani o plnění informační povinnosti podle zákona o obcích. Z ustanovení § 93 odst. 2 zákona o obcích, ani z jiného ustanovení, nevyplývá povinnost zveřejnit osobní údaje těch, kteří se na obec obrátili se svým podnětem či výzvou a požadují projednání věci zastupitelstvem obce, neomezenému okruhu osob. Pro aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je zapotřebí, aby příslušný právní předpis buď výslovně stanovil povinnost zpracovávat v určité situaci osobní údaje, anebo alespoň povinnost, jejíž splnění není bez zpracování osobních údajů možné. Ani jedna z těchto situací však nenastala – k informování o programu jednání zastupitelstva obce nejsou osobní údaje v rozsahu, v jakém byly uvedeny ve výzvě, nezbytné. Předseda žalovaného odkázal rovněž na stanovisko žalovaného č. 2/2004, v němž vyjádřil názor, že i při plnění informační povinnosti o obsahu jednání zastupitelstev obcí je nutné uveřejnit zápisy z jednání pouze s nezbytnými

osobními údaji a ostatní údaje anonymizovat. Toto stanovisko lze analogicky použít i na případ informování o zasedání zastupitelstva, které má teprve nastat. Nadto podle předsedy žalovaného nebyl deklarovaný účel (informování o programu zastupitelstva) zjevně jediným účelem zveřejnění výzvy, neboť žalobce ponechal výzvu na internetových stránkách i po jednání zastupitelstva obce.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska uplatnění žalobních námitek a při přezkoumání podané žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc rozhodl za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř. s. bez jednání. Věc soud posoudil takto:

Podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel osobních údajů dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů je správce údajů povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Podle § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů se ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 téhož zákona nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění bezpečnosti České republiky, obrany České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, významného hospodářského zájmu České republiky nebo Evropské unie, významného finančního zájmu České republiky nebo Evropské unie, kterým je zejména stabilita finančního trhu a měny, fungování peněžního oběhu a platebního styku, jakož i rozpočtová a daňová opatření, výkonu kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci, nebo činností spojených se zpřístupňováním svazků bývalé Státní bezpečnosti.

Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Správcem osobních údajů je pak podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj.

Podle § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů se souhlasem subjektu údajů rozumí svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů.

V projednávané věci není sporu o tom, že výzva manželů [REDAKCE] obsahovala osobní údaje, jak jsou definovány v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Jméno a příjmení fyzické osoby, v kombinaci s rodným číslem a místem bydliště představuje soubor identifikátorů, na jejichž základě lze fyzickou osobu jednoznačně určit, zároveň se takto určitelného subjektu údajů tyto informace bezprostředně týkají.

Lze souhlasit i se závěrem žalovaného, že žalobce se stal správcem těchto osobních údajů, neboť po obdržení výzvy manželů [REDAKCE] která tyto osobní údaje obsahovala, stanovil účel a prostředky jejich zpracování (účelem bylo vyřízení tohoto podání, prostředky pak jednotlivé úkony naplňující znaky zpracování osobních údajů). Zároveň i osobní údaje zpracovával ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, a to přinejmenším formou používání, šíření, zveřejňování a uchovávání.

Žalobce proto stíhal povinnosti uvedené v ustanovení § 5 a násl. zákona o ochraně osobních údajů, mimo jiné též povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny (§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů). Podstatou sporu je, zda žalobce zpřístupněním a zveřejněním osobních údajů výše zmíněných subjektů údajů na své internetové stránce v rozsahu, jak učinil, tuto povinnost porušil, či nikoliv.

Jak již bylo uvedeno, účel, pro něž byly osobní údaje subjektů údajů shromážděny (resp. samotnými subjekty údajů poskytnuty) vyplýval ze samotné povahy jejich podání. Jednalo se o výzvu k plnění smluvního závazku žalobce vůči subjektům údajů – účelem poskytnutých osobních údajů tedy bylo, aby žalobce na tuto výzvu jako subjekt závazkového vztahu soukromého práva mohl v souladu s podstatou výzvy reagovat. V tomto smyslu lze obsah výzvy manželů [REDAKCE] též považovat zároveň za konkludentní souhlas se zpracováním osobních údajů (ovšem pouze v rozsahu zahrnujícím nutné úkony k reakci žalobce na tento právní úkon ve smyslu občanského zákoníku). Takto omezené zpracování osobních údajů manželů [REDAKCE] by ostatně bylo možné i bez jejich souhlasu, a to s ohledem na ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů (Správce údajů může zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů). Jakékoliv zpracování osobních údajů manželů [REDAKCE] ze strany žalobce tedy podléhalo zásadně limitům, jež vyplývaly z takto vymezeného účelu, pro něž byly žalobcem shromážděny.

V tomto ohledu je třeba poukázat na skutečnost, že sám žalobce nenamítá, že by zveřejnění osobních údajů na internetových stránkách obce bylo nutným k naplnění samotného účelu, pro něž byly údaje shromážděny (vyřízení obsahu výzvy). Jeho argumentace směřuje totiž k tomu, že existoval i jiný důvod pro jejich zpracování bez souhlasu subjektů údajů (plnění právní povinnosti správce údajů), a dále že šlo již o údaje zveřejněné, tudíž je mohl zpracovávat bez ohledu na souhlas subjektů údajů.

Pokud jde o plnění povinnosti správce údajů, žalobce se odvolává na ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož správce údajů může provádět jejich zpracování bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce. Touto právní povinností správce žalobce rozumí povinnost podle § 93 odst. 1 zákona o obcích („Obecní úřad informuje o místě, době a navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva obce. Informaci vyvěsí na úřední desce obecního úřadu alespoň 7 dní před zasedáním zastupitelstva obce; kromě toho

může informaci uveřejnit způsobem v místě obvyklým.“), popřípadě povinnost podle § 103 odst. 4 písm. e) zákona o obcích („Starosta obce odpovídá za informování veřejnosti o činnosti obce“). Ani jedno z ustanovení, jež žalobce uvádí, nevede k závěru, že ke splnění povinností v těchto ustanoveních stanovených bylo nutné výzvu subjektů údajů zveřejnit, nadto v takovém rozsahu, jak učinil. Ustanovení § 93 odst. 1 zákona o obcích vyžaduje toliko informaci o navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva. Pokud jedním z bodů programu měla být výzva manželů [REDAKCE], postačovalo nepochybně uvést pouze její předmět a základní identifikaci osob (například pouze jména a příjmení), jichž se tento program týká. Ke splnění účelu informace rozhodně nebylo nutné uveřejnit výzvu jako celek, zejména veškeré osobní údaje v ní obsažené (tak především rodná čísla či přesnou adresu bydliště). Již vůbec pak nelze dovodit povinnost zveřejnit informaci obdobného rozsahu z ustanovení § 103 odst. 4 písm. e) zákona o obcích.

Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že se jednalo o osobní údaje již zveřejněné (neboť je zveřejnily samotné subjekty údajů), že je tedy mohl zpracovávat bez souhlasu subjektů údajů. Podle § 5 odst. 2 písm. d) může správce údajů zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Podle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů se zveřejněným osobním údajem rozumí osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu. Již ze samotného textu těchto ustanovení vyplývá, že zveřejněním osobních údajů v tomto smyslu není rozhodně skutečnost, že subjekt údajů v daném čase a na daném místě poskytne své osobní údaje omezenému okruhu dalších osob. Osobní údaje manželů [REDAKCE] v podobě, jak byly obsaženy v jejich výzvě, nebyly ani zveřejněny prostřednictvím sdělovacích prostředků, nebyly ani součástí veřejného seznamu. Nebyly ani zpřístupněny jiným veřejným sdělením, byť patrně k tomuto způsobu zveřejnění argumentace žalobce míří. Za veřejné sdělení lze totiž považovat pouze takové sdělení, které má potenci zasáhnout blíže neurčený okruh recipientů v místě i čase. Tak tomu ovšem v případě zasedání zastupitelstva obce není – jakkoliv je zasedání zastupitelstva obce veřejné, v okamžiku svého konání zahrnuje místem i časem omezený okruh účastníků. Subjekt údajů tak při zpřístupnění svých osobních údajů na takovém jednání má vždy kontrolu nad tím, komu své osobní údaje poskytuje, a poskytuje je tak s konkludentním souhlasem právě a pouze vůči takovému okruhu účastníků. Nejde tedy o veřejné sdělení, jímž by se subjekt údajů vzdával práva na informační sebeurčení ve vztahu ke sdělovaným údajům.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že zveřejnění osobních údajů manželů [REDAKCE] bylo v souladu s tím, že se domáhali plnění z veřejného (obecního) rozpočtu. K této námitce je nutno především konstatovat, že sám zákon o ochraně osobních údajů podobný důvod pro zpracování osobních údajů subjektu údajů bez jeho souhlasu nezná. Žalobce patrně naráží na skutečnost, že podle ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt podle tohoto zákona poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, přičemž základními osobními údaji se rozumí podle § 8b odst. 3 jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Tu je třeba podotknout, že toto ustanovení představuje výjimku z obecního pravidla zakotveného v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Zásadně je tedy třeba i při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím postupovat v souladu s pravidly stanovenými

zákonem o ochraně osobních údajů. Pokud jde o případnou aplikaci zvláštního režimu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl povinen takovou informaci zveřejnit. Žalobce nebyl o poskytnutí takové informace nikým požádán, neplnil tedy povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem (ustanovení § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož je do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt povinen tyto informace zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup). V daném případě tedy nemohlo jít o povinnost, již by bylo možno zároveň považovat za povinnost správce údajů uloženou zvláštním právním předpisem ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Za těchto okolností soud shledal, že závěr žalovaného o porušení povinnosti stanovené ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů jednáním žalobce byl oprávněný. Tímto porušením povinnosti byla naplněna skutková podstata správního deliktu, který byl kladen žalobci za vinu. Žaloba žalobce tedy není důvodná.

Soud neshledává ani prostoru pro úvahu podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., tedy přistoupit k moderaci uložené pokuty. Soud v této souvislosti připomíná, že při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2005, č.j. 4 As 47/2004-87). Žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, než žalobní námitky. Tyto námitky nebyly shledány důvodnými, skutková podstata správního deliktu byla naplněna. Přihlédne-li soud k tomu, že preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci, ale postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností, pak tento účinek může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Za správní delikt podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů bylo možno uložit podle § 45 odst. 3 téhož zákona pokutu do výše 5.000.000,- Kč. Pokuta uložená ve výši 0,08 % možného maximálního postihu se za těchto okolností nejví zjevně nepřiměřenou.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Nákladový výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému pak v řízení žádné náklady podle ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. srpna 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová